

הספד בשם קבוצת מפגשיח - ליבי גולן

יש פה דור באשדותים שהוא זן נדיר, ואת, מירל'ה, היית גזע של עץ עתיק שניצח את כל חוקי הטבע.

כבר שלוש שנים שרן האוזן ואני פותחים כמעט כל חמישי את הבוקר עם הפרלמנט הכי שווה שיש,

וכך זכינו להכיר אותך ממש מקרוב.

כי למרות שיש בעבודה הזו התמודדות עם הרבה פרידות, עזבת אותנו אתמול בגופך אך נשמתך השאירה לנו הרבה מתנות.

היית דוגמה פועמת בעוצמה איך נפש שמחה מנצחת גוף ממש חולה.

איך בכל גיל אפשר להשתנות ולוותר על התנגדויות.

שלהיות מורה זו דרך חיים.

והיית חריפה, אופטימית, חזקה וממש ממש מצחיקה.

ואז הגיעה המכה האחרונה, בה נלקחה ממך באכזריות מתנת הראייה, ואיתה העצמאות עליה נלחמת בחורמה.

ובחרת לשתף אותנו, וגם לבכות, ואפשרת לנו להכיל, לחבק ולעזור לך תרתי משמע לראות את האור.

ולפני שבועיים העלית לכבודנו מופע,

המופע האחרון.

סיפרת איך שמוליק הביא לך תירס יוצא מן הכלל,

הכי טעים שאכלת אי פעם.

ועל יואב שלקח אותך לראות את היופי של העמק,

ועל אותו רגע מתוק של אמא ובן מתגלגלים מצחוק.

וכמה שאהבת אותם, את כולם,

כי יכולנו לראות איך העיניים נוצצות שדיברת עם השבט שהקמת בעולם.

וזימנת אותי רגע לפני פרידה,

והיית עסוקה כהרגלך בטופס 17 להנפקה,

מחילה.

לא ידעתי שאני מצחיקה אותך בפעם האחרונה.

אז מירל'ה שיתפת אותנו שהבטחת למויינה שתכיני ממליגה והוספת:

"יש לי עוד זמן"

ושעון החול אצל.

אז אהובה מאיתנו הבטחה למפגש הבא –

לזכרך, לכבודך נכין ממליגה,

ונרים כוסית,

לחיי אישה פלא בריאה והיא כולה השראה, וכמה שהיית ועודך מופלאה.

ונצחק בקול, לבטח נצחק.

מירל"ה אני אוהבת אותך,

ותודה עליך, תמיד.